

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 501/2016
12.05.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића и Милунке Цветковић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Наташом Бањац, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног М.М., због кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези са ставом 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног М.М., адвоката Б.Ђ. из С.П., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Сремској Митровици Посл.бр. 4К-49/14 од 14.10.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Посл.бр. Кж1 1528/15 од 28.01.2016. године, у седници већа одржаној дана 12.05.2016. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.М., адвоката Б.Ђ., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Сремској Митровици Посл.бр. 4К-49/14 од 14.10.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Посл.бр. Кж1 1528/15 од 28.01.2016. године као неоснован у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости **одбацује** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег у Сремској Митровици Посл.бр. 4К-49/14 од 14.10.2015. године, изреком под I, окр. М.М. оглашен је кривим за кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези са ставом 1. Кривичног законика (КЗ) и осуђен на казну затвора у трајању од 1-једне године, која казна ће се извршити у просторијама у којима окр. М.М. станује на тај начин што окривљени не сме напуштати просторије у којима станује, осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, а уколико окривљени једном у трајању преко 6 часова или два пута у трајању до 6 часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у Заводу за извршење казне затвора. Окривљени је обавезан да на име имовинскоправног захтева за накнаду штете оштећеном предузећу „У. И.“ ДОО из К. исплати новчани износ од

2.573.733,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, док се оштећено предузеће са преосталим делом имовинскоправног захтева за накнаду штете у износу од 162.336,40 динара према окр. М.М. упућује на парницу. Окривљени је обавезан на плаћање суду трошкова кривичног поступка у износу од 93.314,52 динара и паушала у износу од 20.000,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења. Истом пресудом, изреком под II окр. М.М., на основу члана 423. тачка 1) ЗКП, ослобођен је од оптужбе да је извршио кривично дело фалсификовање службене исправе из члана 357. став 3. у вези са ставом 1. КЗ.

Апелациони суд у Новом Саду, пресудом Посл.бр. Кж1 1528/15 од 28.01.2016. године, одбио је као неосновану жалбу браниоца окр. М.М. изјављену против пресуде Вишег суда у Сремској Митровици Посл.бр. 4К-49/14 од 14.10.2015. године и наведену првостепену пресуду потврдио.

Бранилац окр. М.М., адв. Б.Ђ., поднела је захтев за заштиту законитости против наведених правноснажних пресуда, из разлога предвиђених у члану 485. став 1. тачка 1) и став 4. ЗКП, због повреде закона - члан 439. став 1. тачка 1) и 3) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд утврди да је захтев за заштиту законитости против пресуде Вишег суда у Сремској Митровици Посл.бр. 4К-46/14 од 14.10.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Посл.бр. Кж1 1528/15 од 28.01.2016. године основан и да укине делимично (у осуђујућем делу) првостепену пресуду и одлуку донету по редовном правном леку или да преиначи пресуде у корист окривљеног.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП) и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окр. М.М. је неоснован у делу који се односи на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу захтев недозвољен.

Неосновано бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП и с тим у вези наводи да радње окривљеног које суд утврђује првостепеном пресудом, а које се састоје у наручивању робе од стране окривљеног као директора и јединог овлашћеног и запосленог лица у ДОО „Н. П.“ и неплаћању исте у року доспећа, не представљају биће кривичног дела из члана 234. став 3. у вези са ставом 1. КЗ, односно да у тим радњама уопште нема кривичног дела, већ се ради искључиво о грађанскоправном односу.

Насупрот изложеним наводима захтева, из чињеничног описа дела у оптужном акту и изреци првостепене пресуде, која је потврђена другостепеном пресудом, према којем је окривљени у стању урачунљивости, са умишљајем, искористио положај одговорног лица (директора) у предузећу „Н. П.“ из Н.П., да закључи уговор о пословној сарадњи са предузећем „У. И.“ из К. и по том основу, у означеном временском периоду, преузме робу наведеног предузећа (моторно уље и акумулатори) и део те робе продао „на црно“, а новац од продаје у износу од 2.573.733,00 динара задржао за себе, уз фиктивно приказивање у пословној документацији предузећа да је робу продао предузећу „Ј. П.“ из Б., те на тај начин прибавио себи противправну имовинску корист у наведеном износу, произилазе сва битна обележја кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези са ставом 1. КЗ, за које је побијаном правноснажном пресудом оглашен кривим.

Следствено реченом, о утврђеном начину злоупотребе положаја одговорног лица и прибављања противправне имовинске користи (продајом робе мимо предузећа, „на црној задржавању новца за себе“), околност истакнута у захтеву браниоца окривљеног, да су у изреци првостепене пресуде изостављене конкретне радње окривљеног из оптужбе, у вези сачињавања фиктивне документације о промету робе преко предузећа (пет рачуна опремница), а из разлога што те радње фалсификовања службене исправе представљају само начин извршења кривичног дела из члана 234. КЗ и конзумиране су тим делом (а не из разлога што нису доказане, како неосновано тврди бранилац окривљеног у захтеву), није од утицаја на постојање кривичног дела у питању у преосталим инкриминисаним радњама окривљеног.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да побијана првостепена пресуда не садржи разлоге за закључак суда да набављање робе од стране директора као одговорног лица једночланог друштва са ограниченом одговорношћу представља искоришћавање положаја одговорног лица, чиме указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Надаље, бранилац окривљеног у захтеву истиче да се закључак суда да је окривљени сачињавао лажне рачуне отпремнице о продаји робе предузећу „Ј. П.“ заснива на налазу и мишљењу вештака Ф.Н.К. који је неприхватљив због њене оцене да предметни доказ није сачињен у складу са Правилником о евиденцији промета роба и услуга, на коју оцену доказа и тумачење подзаконског акта није овлашћена као вештак, као и да је суд занемарио чињеницу да предметне службене исправе садрже потпис овлашћеног лица предузећа „Ј. П.“ и печат предузећа, а да околност да је комплетна документација наведеног предузећа недоступна државним органима, као и да је власник предузећа С.П. недоступна и у бекству, не могу бити доказ који иде у прилог оптужнице. Овим наводима захтева, као и указивањем да је имовинскоправни захтев за накнаду штете оштећеном досуђен у износу од 2.573.733,00 динара и поред указивања браниоца у завршној речи да је окривљени тај дуг смањио додатном уплатом износа од 250.000,00 динара, оспорава се правилност чињеничног стања утврђеног у побијаној правносажној пресуди.

Међутим, сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП, која прописује разлоге због којих окривљени, односно бранилац окривљеног у границама права која у поступку има окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП) могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП ни због погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања, па је захтев браниоца окр. М.М. у делу у којем је поднет из наведених разлога, оцењен као недозвољен.

Као разлог подношења захтева за заштиту законитости бранилац окривљеног у уводу захтева истиче и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, али образложење захтева не садржи наводе у чему се конкретно састоји ова повреда закона, који наводи и разлози, у смислу одредбе члана 484. ЗКП, представљају обавезну садржину захтева за заштиту законитости поднетог због повреде закона. Како, дакле, захтев у овом делу нема прописан садржај, то није предмет испитивања од стране овог суда (члан 489. став 1. ЗКП).

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде, на основу члана 491. став 1. ЗКП, у односу на одбијајући део, а на основу члана 487. став 1. тач. 2) и 3) ЗКП у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен, односно из разлога што нема прописан садржај.

Записничар
Наташа Бањац,с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.